

[Justitsministeren.]

højtærede indenrigsminister har den opfattelse, at efter gældende ret kræver salg på jordrentevilkår særlig lovhjælp, idet man henviser til lov nr. 505 af 28. september 1918 og peger på, at efter denne lov kan man ikke ved aftale pålægge faste ejendomme stedsevarende grundbyrder. Det ærede medlem hr. Poul Møller bestred dette; det ærede medlem mente, at staten og kommunerne, de sidstnævnte med tilsynsmyndighedernes samtykke, kunne sælge jord på jordrentevilkår, og det ærede medlem hr. Lannung var noget i tvivl om, hvorvidt det ærede medlem hr. Poul Møller egentlig ikke havde ret.

Jeg vil gerne om det spørgsmål sige, at jeg tror ikke, det ærede medlem hr. Poul Møller har ret. I grundbyrdeafsløsningslovens § 7 hedder det ordret:

„Det skal fremtidig være forbudt at pålægge faste ejendomme grundbyrder, hvad enten disse er ansat i varer eller i penge“, og jeg vil gerne henvise de ærede medlemmer til at studere den dom, der er afsagt af østre landsret den 11. marts 1935, og som findes i Ugeskrift for Retsvæsen 1935, sp. 641. Jeg tror, de ærede medlemmer ligesom jeg må komme til det resultat, at denne dom kun kan læses således, at jordrentevilkår er i strid med grundbyrdeafsløsningsloven af 1918, men jeg erkender naturligvis, at det er et spørgsmål om fortolkning af dennes § 7, og er der ønske om det, er det vel naturligt, at spørgsmålet drøftes nærmere i udvalget, selv om standpunktet til fortolkningen af denne § 7 vel ikke kan være afgørende for, hvilket standpunkt man tager til det af den højtærede indenrigsminister fremsatte lovforslag. I hvert fald fik dommen fra 1935 den følge, at kommunerne ophørte med at sælge på jordrentevilkår.

Må jeg endelig gøre den personlige bemærkning til det ærede medlem hr. Poul Møller, at jeg synes godt, det ærede medlem kunne have sparet sig den lidt hånlige bemærkning om regeringens kronjurist, men jeg er, som det ærede medlem ved, fredssommelig indtil overdrivelse, og hvis han ikke fortsætter ad denne slette bane, skal jeg love ham, at jeg, hvis han nogen sinde bliver minister, aldrig skal betegne ham som kronjurist.

Ove Hansen: Jeg har kun et par enkelte bemærkninger at gøre til det ærede medlem hr. Thisted Knudsen. Jeg er ligesom den højtærede indenrigsminister forbavset over, at venstre tager så skarp afstand fra det lovforslag, der nu foreligger, når man i 1942 og i 1950 var interesseret i salg af jord i offentlig eje på jordrentevilkår. Det ærede medlem har herved fastslået over for tinget — og det er værd at få konstateret — at venstre ikke vil medvirke til at afskaffe disse meningsløse — synes vi — ejendoms-handler, der finder sted, og begrænse mulighederne for de fantasipriser, der opnås.

Vi har mærket det ved de lovforslag, vi behandlede i går, og vi har mærket det igen i dag. Jeg tror, det ville være af meget stor betydning ikke mindst i forstadskommuner med udvikling i, om man havde adgang til at sælge jord på jordrentevilkår. Vi oplever næsten daglig, hvordan ejendommene, såvel bebyggede som ubebyggede grunde, stiger i værdi, og de priser, der opnås ved handlerne, generer ikke alene dem, der køber ejendommene, det går også ud over naboerne, hele området, hvor ejendommen er beliggende. Når vurderingsmændene til efteråret kommer og skal foretage vurderinger, presses niveauet i kraft af de høje priser, der opnås, i vejret. Det lovforslag, vi for nylig i tinget havde til behandling, og som var fremsat af venstre og de konservative, om afskaffelse af de amtskommunale skatter, om ændringer i den kommunale ejendomsbeskatning, vil heller ikke på nogen måde medvirke til at bringe priserne på ejendomme ned; virkningerne her ville endog være af modsat art.

Jeg tror, at man rundt omkring i kommuner med udvikling i vil være meget interesseret i at få et lovforslag som dette gjort til lov, så vi på den måde kunne begrænse de høje ejendomspriser, vi er vidne til.

Endelig fremhævede det ærede medlem hr. Thisted Knudsen over for mig, at jeg for et par dage siden til Berlingske Aftenavis skulle have udtalt mig om, at dette lovforslag tidligst kunne vedtages til januar, måske senere. Det drejer sig imidlertid om et spørgsmål, der blev stillet til mig i kommunalbestyrelsen i forbindelse med nogle af kommunens ejendomshandler,